Witte Nieuw Zeelanders 60 jaar erkend

Het is dit jaar 60 jaar geleden dat de witte Nieuw Zeelander in de Nederlandse standaard werd opgenomen. Als land van herkomst wordt Noord-Amerika vermeld. In dat land zijn wel meer rassen ontstaan zoals de rode Nieuw Zeelander en ook de eerste satijnen. Ook diverse caviavariëteiten zijn hier ontstaan.

Tekst: Gerrit Grooten
Foto: W. en M. Hoekstra

De witte Nieuw Zeelander speciaal als vleesproducent

Ze waren echt bedoeld om de markt voor slachtkonijnen te veroveren. Men was er maar wat trots op dat men een konijn gefokt had met een fors gewicht en over de gehele lengte zo ongeveer dezelfde breedte. De witte Nieuw Zeelander werd volop in de nutfokkerij gebruikt. Zowel de vleesopbrengst als ook de pels leenden zich om er gebruik van te maken. In de eerste jaren kwamen er dan ook nog al wat dieren naar Europa. In 1958 werd het ras in ons land en in Duitsland erkend en werd ook als sportras op tentoonstellingen getoond.
In 1978 was het ras in Duitsland een van de meest voorkomende rassen. Niet vreemd, want onze oosterburen zijn ook nu nog grote liefhebbers van een heerlijke konijnenbout, al neemt het daar ook enigszins af. Doordat het een prachtig vleesras is werd het ras populair en daardoor ontwikkelde het zich tot een ras dat op een geweldig hoog peil staat. Jonge dieren zijn op een leeftijd van ongeveer 12 weken al slachtrijp. Rassen die aan dit vleeswonder hebben bijgedragen zijn de rode Nieuw Zeelander en -wellicht wat verwonderlijk- de Angora. In de loop van de jaren is er nogal wat veranderd aan de standaardomschrijving, met name aan de pels.
Toen ik in 1984 verhuisde naar het noorden van het land en ik mij steeds intensiever in de hobby verdiepte kwam ik tijdens een vakantie in aanraking met een Duitse fokker met wie ik nu nog contacten heb maar die inmiddels met zijn Nieuw Zeelanders (want die had hij) is gestopt. Op diverse shows waar ik keurde en showde kwam ik uiteraard veel fokkers tegen. Om er een paar te noemen Hendrik Hulleman uit Gorredijk, Auke Bremer uit Burum en niet te vergeten Sape van de Meer uit Giekerk. Die laatste vroeg mij eens of ik niet een fraai gebouwde ram uit Duitsland mee kon nemen als ik daar weer eens zou komen. Tijdens een bezoek aan de bondshow te Stuttgart logeerde ik bij mijn vriend Roland Becker in het nabij gelegen Bietigheim. In zijn stal zag ik een kapitale ram die ook nog een iets langere pels had dan in Duitsland werd verlangd. Die wil ik wel meenemen, zei ik. Voor 40 DM werd de koop gesloten, wetende dat Sape op dit gebied niet op een paar gulden keek. Zodra ik thuis was belde ik Sape dat er een pracht Nieuw Zeelander gearriveerd was om naar Giekerk te verhuizen. Dan kom ik hem zondagochtend halen, zei hij en ik neem mijn vrouw mee dat is wel zo gezellig. Prompt om een uur of tien zette Sape zijn bolide voor de deur en rekende hij het konijn tot op de cent nauwkeurig af.

Type en bouw

De witte Nieuw Zeelander is zoals opgemerkt een uitgesproken zeer massief vleesras. Belangrijk is dat de vleesaanzet gepaard gaat met een zo min mogelijke vetaanzet omdat dat leidt tot plompheid, wat dan weer afbreuk aan het type doet. De lichaamsbouw is zeer compact met een goed gevulde borst en achterhand en een brede schouderpartij. De rug is eveneens breed en uitermate goed gespierd. De achterhand is soepel afgerond. We willen

absoluut geen heupen kunnen zien. Een nek is bij dit ras nauwelijks te zien waardoor men spreekt van een halsloos type. De voorbenen zijn stevig, kort en gespierd en de achterbenen moeten fraai evenwijdig aan het lichaam staan. Bij dit ras is zelfs bij een jonge voedster een kleine enkelvoudige wam toegestaan. Er wordt een middelhoge stelling verlangd. Dieren die dat laten zien vertonen rasadel. Heel vaak zien we zogenaamde liggers, die dat juist missen. Het gewicht loopt van 4 tot 5 kilo, met als ideaal gewicht 4,5 tot 5 kilo. In de hedendaagse standaard noemen we het type gedrongen (typegroep C).

De Pels, kop en oren

Aan de pels is gelukkig de laatste jaren wat veranderd wat de -lengte betreft. Oorspronkelijk werd er een betrekkelijk lange pels verlangd die wel zeer dicht moest zijn en voorzien van een flinke laag onderwol zonder slap en wollig aan te voelen. In de huidige standaard staat dat de pels iets langer is dan normaal met een lengte van 3,5 tot 4 cm. Dicht ingeplant en heel rijk aan onderhaar De dek- en granharen zijn van een krachtige structuur, m.a.w. er moet 'grip' in de pels zitten.
De kop is goed ontwikkeld, relatief kort, breed tussen de ogen met sterk ontwikkelde wangen en kaken. Vooral bij de ram moeten deze eigenschappen zeer goed tot uiting komen. Een spitse of wat smalle kop past totaal niet bij dit ras! De ogen zijn kleurloos waardoor ze rood tonen.
De oren worden nu 10 tot 12 cm verlangd. Ten opzichte van andere rassen zijn ze betrekkelijk kort, maar ze dienen dik, vlezig en niet te vergeten goed behaard te zijn. Aan dat laatste mankeert het nogal eens. Vaak hebben dieren met een mindere oorbeharing een wat mindere pelskwaliteit.
De oordracht moet fraai V-vormig zijn zonder vouwen.
De kleur moet smetteloos wit zijn over het gehele lichaam. Als sportras stellen we dezelfde eisen als bij alle andere witte rassen.

Algemeen

De witte Nieuw Zeelander is een vruchtbaar ras dat past bij het oorspronkelijke doel van vleesras. In de nutfokkerij worden soms wel 6 à 7 nesten gefokt. Dat willen we mede uit oogpunt van welzijn in onze hobby niet. Maar 2 à 3 nestjes van 5 tot soms wel 10 jongen kan een voedster makkelijk groot brengen. Veel fokkers doen aan lijnenteelt -een vorm van inteelt- met als doel om de goede raseigenschappen vast te leggen en mede door een strenge selectie te komen tot een fraaie stam met prachtige dieren. Helaas loopt het aantal fokkers de laatste jaren met sprongen terug. Oorzaak? Voor een groot gedeelte de afnemende belangstelling voor grotere rassen. Ook in Duitsland waar het ras ongelooflijk populair was is de animo hard achteruit gegaan. Wat hier ook meespeelt is dat fokkers de eigen dieren minder consumeren dan pak weg 30 jaar geleden nog het geval was. Ofschoon we in de winkel nog een forse prijs voor een lekkere bout betalen. Een ras als de Nieuw Zeelander verdient een veel grotere aanhang vooral omdat het nog steeds een fraai dubbeldoel ras is. Zelf heb ik mijn hele leven tekeningdieren gefokt en ik zou ook niet zonder kunnen, maar er zijn rassen die me na aan het hart liggen. Een in alle opzichten fraaie Nieuw Zeelander is er daar één van. Vooral qua type en bouw zijn ze een lust voor het oog en een sportras waar veel plezier aan te beleven is. De tijd dat er op de Waterpoortshow in Sneek een volle keuring Nieuw Zeelanders zat is voorbij, evenals op de bondshow. Hopelijk hebben we het dieptepunt bereikt en gaat het na 60 jaar weer de goede kant uit, want dat verdient dit ras! ●

DE OGEN ZIJN KLEURLOOS WAARDOOR ZE ROOD TONEN

De heer S. Pijlman 75 jaar lid van KLN

Wat een mooie en trotse jubilaris, de heer S. Pijlman, 75 jaar lid van de KLN.

Tekst en foto: Tjibbe Dokkuma

Een afvaardiging van het bestuur van PKV Sneek e.o. en de heer P. Boskma namens KLN, reikten het prachtige tegeltableau uit ter ere van het 75 jarig jubileum. De heer S. Pijlman was zichtbaar ontroerd en was zeer vereerd met het tableau met zijn favoriete ras de Tan.

Op de jaarvergadering van PKV Sneek e.o. werden ook andere jubilarissen in het zonnetje gezet. De heer P. Boskma reikte namens KLN de speldjes en oorkondes uit aan de heren H. Harte, 50 jaar lid, W. Bekema, 50 jaar lid, T. Dokkuma, 40 jaar lid, H. Visser 25 jaar lid, Nordwin college 25 jaar lid en B. Bosma, 40 jaar lid.

De heer Pijlman heeft hier helaas niet lang van kunnen genieten, want op 5 mei jl. bereikte ons het bericht dat de heer Pijlman was overleden. Wij wensen zijn familieleden en zijn hobbyvrienden en -vriendinnen, heel veel sterkte en kracht toe met dit verlies. ●

